

El jardí dels cors diferents

La Paula tenia quatre anys i uns ulls curiosos que sempre volien descobrir coses noves. Li agradava jugar al parc, escoltar contes abans d'anar a dormir i fer abraçades llargues. Però, de vegades, la Paula no entenia per què no tothom era igual.

Un matí assolellat, mentre passejava amb la seva família, va veure una porta petita i de colors amagada darrere d'un arbre. A la porta hi havia un rètol que deia:

“Benvinguts al jardí dels cors diferents”

La Paula, sense pensar-s'ho dues vegades, va obrir la porta... i va entrar en un món màgic.

Dins el jardí hi havia flors de totes les mides i colors. Algunes eren altes i fortes, altres baixetes i delicades. N'hi havia que necessitaven molta aigua, i d'altres que creixien bé amb poca.

—Per què no són totes iguals? —va preguntar la Paula.

Una flor blava li va respondre amb veu suau:

—Perquè si totes fóssim iguals, el jardí seria avorrit. La diferència ens fa especials.

Més endavant, la Paula va sentir rialles. Va veure un grup de nens i nenes jugant, però no tots jugaven de la mateixa manera. Alguns corrien molt de pressa, altres caminaven a poc a poc. Un nen no parlava gaire, però s'expressava amb somriures. Una nena portava unes ulleres molt grans i una altra escoltava amb uns aparells a les orelles.

La Paula volia jugar amb ells, però va sentir una mica de por.

—No sé si sabré jugar com ells... —va pensar.

De cop, una nena li va donar la mà i li va dir:

—Vols jugar amb nosaltres?

Van començar a jugar a passar-se un cor de tela vermell . No calia córrer ni parlar molt, només passar el cor amb cura i mirar-se als ulls.

Però, de sobte, el cor va caure a terra i es va esquinçar una mica.

Tots els infants es van quedar en silenci.

—Oh no... —va dir la Paula—. I ara què farem?

Un nen va somriure i va dir:

—Quan un cor es trenca, el millor remei és l'amor.

Cada infant va fer alguna cosa: un va cosir el cor, un altre el va netejar, una nena li va fer una abraçada i la Paula li va fer un petó. El cor va tornar a estar sencer... i encara més fort que abans.

En aquell moment, el jardí va començar a brillar. Les flors ballaven amb el vent i una veu dolça va dir:

—Heu après la lliçó del jardí:

tots som diferents, però tots necessitem estimar i ser estimats.

La Paula va somriure molt contenta. Quan va tornar a casa, sabia que mai oblidaria aquell jardí.

I des d'aquell dia, sempre que veia algú diferent, recordava el jardí dels cors diferents... i obria el seu cor amb amor.

Conte contat, conte acabat